Ч. 179 (13.416). Львів, середа 12. липня 1933. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.

СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Трагедія українства в УСРР.

Галапасництво „русотяпів“ і „малоросів“ на живому організмі українського народу в межах УСРР.

Львів, 10. липня 1933.

Недавно покінчив самогубством видатний український письменник-комуніст Микола Хвильовий. Цей трагічний вчинок Хвильового зробив велике враження на весь український загал як у межах УСРР так і поза ними. Перед українським громадянством нагло в усю широчінь стала живою проблема самого істнування українства на Україні. Цеж бо покінчив самогубством не звичайний собі радянський урядовець-українець і не безпартійний український спец наслідком невиносимої політичної атмосфери, а покінчив зі собою боєвий комуніст, активний співучасник творення комуністичної культури на Україні.

Коли така людина не змогла дати собі ради в наступом русотяпства на її українську, дарма, що комуністичну душу, то щож думати і що казати про положення тих нещасливих репрезентантів українського духа, яким приходиться жити поза партією, а на яких наступ русотяпства в наслідках ще страшніший і ще безоглядніший! Хвильовий волів кулею перервати нитку свого життя, ніж допускати далі до насилування своєї індивідуальности і своєї віри в потребу творення питомої українському народові окремішньої культури. Він кинув колись (у 1926 р.) гасло орієнтації на західну Европу в процесі культурної української творчости. Русотяпи признали таке гасло злочинним, протикомуністичним і протипролєтарським. Хвильовий боронив його, але за ціну збереження своєї екзистенції був примушений прилюдно покаятись. Каявся він кілька разів.

Одначе в 1933 р., коли рецидива русотяпства на Україні непомірно скріпилась і коли під напором цього русотяпства Хвильовий повинен був ще раз каятись прилюдно, повинен був осуджувати прилюдно у своїй праці те, що він зробив уже після давних покаянь і що ще перед двома і трьома роками було правильне з комуністичного становища навіть для політбюра ВКП(б) (всесоюзної компартії більшовиків), словом, коли до того дійшло — Хвильовий не найшов іншого виходу як самогубство. Велика індивідуальність і творча душа не могла йти далі на те, щоби себе ломити, щоби себе пониживати, щоби виставляти своє „я“ на прилюдне посміховище і щоби накінець хилитись перед вічвемним московським націоналістичним державимордою в комуністичному опіренні.

Все свідоме українське громадянство мусіло цей акт розпуки комуністичного українського письменника піднести до символічного крику розпуки всього українства, що карається тепер у Совдепії під московським імперіялістичним чоботом. Акт Хвильового був алярмом, був зовом на тривогу. Вся українська нація поза межами СРСР зрозуміла, що в комуністичному царстві бє 12 година загрозливого для життя українського народу гнету і тому почала ворушити сумління культурного світу, почала призадумуватися над засобами, якби апелювати до гуманітарних почувань культурного людства, але так, щоби воно стало дійсно в обороні загроженого народу і загроженої культури.

Аж нагло потрясла всією українською нацією нова, чергова алярмуюча вістка, а саме вістка про самогубство Миколи Скрипника теж з політичних мотивів, теж наслідком наступу, обновленого в 1933 році й сильно скріпленого войовничого російського націоналізму на українство. І коли самогубство Хвильового було криком розпуки гнобленого українства, то самогубство М. Скрипника стало в очах українського народу поза межами Рад. України страшним „мементо-м“ і пересторогою перед незрозумілою пасивністю нашого громадянства в ділянці боротьби з московським червоним вандалізмом на Україні, вандалізмом, який свідомо змагав до фізичного винищення всього українського. Щоби зрозуміти весь трагізм теперішнього положення українства на Україні, треба собі зясувати докладно, ким був Скрипник і що він робив на Україні, що був у наслідку змушений наложати на себе руку?

Микола Скрипник був старим, передвоєнним більшовиком комуністом, беззастережним приклонником Леніна. У початках більшовицької революції був одним з найактивніших комуністичних діячів. Деякий час був співробітником Дзержинського в славетній чека. На Україну прийшов пізніше. І тут почав грати першу скрипку в центральному комітеті і політичному бюрі КП(б)У (комун. партії більшовиків України). Він переводив ліквідацію УКП (української комуністичної партії). Попри те він працював над утворенням СРСР. Йому в найбільшій мірі належить авторство конституції СРСР з 1923 р., що обовязує там досі. Він був делегатом КП(б)У до III. комуністичного інтернаціоналу, точніше до екзекутиви комінтерну. У 1926. і 1927. р. Скрипник був на Україні мужем більшовицького провидіння, що ліквідував т. зв. шумськізм, тобто українські націоналістичні ухили в КП(б)У. Його висунула партія, точніше московська партійна централя на експоновану позицію Катона чистоти комуністичної програми в ділянці національної проблєми. Скрипник був ударним боєвиком на фронті боротьби як з українськими так і з російськими націоналістичними ухилами. Він завзято полемізував з репрезентантами русотяпства Лебедєвом, Ларіном з одної сторони та з Шумським, Максимовичем, Турянським, Васильковом (ці три останні члени КПЗУ), та з Хвильовим з другої сторони. Скрипник ліквідував не тільки теоретично, але й практично передовсім укр. націоналістичні ухили та їх репрезентантів. Шумського забрали з України. На його місце народнім комісарем освіти став Скрипник. Що сталося з Шумським пізніше — не знати. Максимович застрілився в Туркестані (Ташкент), Васильків і Турянський політично зліквідовані, Хвильовий скінчив самогубством. Здавалося, що Скрипник, який ліквідував „ухили“ всіх названих, переживе та переборе всі трудноші, звязані з ліквідацією „українського націоналізму“ в лавах КП(б)У та затріюмфує як переможець. У те мабуть вірив і сам Скрипник. Він був певним себе. Він же був не тільки практиком, але й головним теоретиком комуністичного розвязування національного питання і культурних проблем. Найгрізнішим для комуністів був український національний відтинок, а на цьому найскладнішою була справа національної української культури. І саме тому московський партійний центр поставив на Україні на становище керманича усім українським культурним рухом, тобто на становище народнього комісара освіти Миколу Скрипника. Від 1927 р. пробув він на тому становищі аж до весни 1933 р. На тому становищі зліквідував шумськізм та його наслідки в науці і літературі, зліквідував хвильовизм, зліквідував волобуєвізм, зліквідував „контрреволюцію“ в Київі на культурному фронті („неоклясики“), зліквідував т. зв. „єфремівщину“ на науковому фронті (після процесу Спілки Визволення України), зліквідував такого марксівського „вченого“ як Яворський (історик), зліквідував накінець розмірну незалежність Української Академії Наук. Одначе все те не задовольнило російського націоналізму, що зріс останніми часами сильно під крилами Сталіна у Москві і прибравшись у червоне комуністичне піря почав вести нагінку на все українське, а в тому числі і на комуністів українців.

На Україну прислали московські комуністичні чорносотенці в цьому році свого експонента в особі Постишева, який став другим секретарем КП(б)У. Постишев дістав далекосяглі повновласти. Перш за все мав він перевести генеральну чистку всього партійного апарату на Україні, бо Москва поставила під знак запиту комуністичну благонадійність КП(б)У. В господарській ділянці Постишев має викотити якнайбільше добра, зокрема збіжа з України. На культурному фронті має зліквідувати все українське надбання як у людях, так і в добутих культурних цінностях. Очевидно, що все те має він робити під серпанком розкриття притаєної націоналістичної контрреволюції. Самозрозуміле, що Постишеву прийшли в тій праці у допомогу численні, подленькі „малороси“. Вони якраз понайбільше відкривали найбільше контрреволюції та притаєного націоналізму на культурному фронті (шкільництво, література та наука) і на сільсько-господарському фронті (хліборобство).

А що Скрипник займав становище народнього комісара освіти, то до нього, як до такого, що відповідав за культурний відтинок життя, найбільше причепилися стовідсоткові прихлебники Постишева зпоміж „малоросів“. Вони зуміли нагло зробити зі Скрипника, видатного теоретика і практика комунізму, правдивого націоналістичного злочинця. А „малороси“ вміють це робити. Колись у 1927 р. (на весну), коли ліквідували Шумського, цей в оборонній промові сказав про них таке:

> „в партії (КП(б)У) панує руський комуніст. З підозрінням та неприязню, щоб не сказати міцніше, ставиться до комуніста-українця, панує, спираючись на ганебний лакуницький тип малороса, **що в усі історичні доби був одинаково безпринципово облудним, рабськи двоєдушним та зрадницьки підлабузливим.** Він зараз підкреслює свій псевдоінтернаціоналізм, бравирує своїм байдужим ставленням до всього українського та готовий завжди оплювати його (може іноді українською мовою), якщо це дає можливість вислужитися та дістати тепле місце“.

Наведені слова найшли своє блискуче оправдання не тільки у відношенні до самого Шумського, якого валив між іншим Скрипник, але й до самого Скрипника. У 1927 р. малороси підлабузнювались Скрипникові. Тепер упав жертвою їхнього підлабузнювання до московського диктатора на Україні Постишева сам таки старий ленінець і найвидатніший представник старої більшовицької гвардії на Україні Скрипник. Більшовицькі русотяпи тепер тріюмфують на Україні. Самогубство Скрипника, що не хотів признати закидуваних йому москалями націоналістичних українських ухилів і не хотів прилюдно каятись, і що накінець обстоював правильність своєї лінії на культурному фронті, додало їм духа. Вони кинулись як тічня розюшених собак на всіх українців у партії та поза нею і нищать та заїдають їх на право і на ліво без розбору. Одначе української нації тим вони не зліквідують, таксамо не зломлять у ній духа боротьби. Саме факт такого нервозного та судорожного шукання за контрреволюцією навіть там, де її нема, є найкращим доказом на те, що з більшовиками зле, що їм усувається грунт зпід ніг. А коли так, то нашим обовязком є допомогти нашим братам визволитись спід того невиданого в історії нашої землі вандальського чобота гнету та знущання.

В. М.

Похорони Миколи Скрипника.

В неділю 9. ц. м. відбулися похорони Миколи Скрипника, заступника голови ради наркомів УРСР, що наложив на себе руку. Над домовиною померлого говорили працальні промови визначні комуністичні лідери. М. І. говорив теж відомий малорос Затонський, що заявився проти буржуазного звичаю згадувати небіжчика якнайкраще і похваливши Скрипника за його давну працю для Радянщини, звів його діяльність в останніх літах до прикривання націоналістичних ухилів та назвав колишнього лідера Компартії найбільшим шкідником будівництва пролетаріяту, що впав жертвою націоналізму...

Нові арешти на Україні.

Польська преса повідомляє, що у звязку з самогубством заст.. голови наркомів УРСР. Миколи Скрипника, перевело ГПУ знову арештування на Україні. Арештовано близько 100 членів КП(б)У. За непідтвердженими досі вістками, в тюрмі ГПУ в Харкові розстріляли 5 українських комуністів, між ними і двох приятелів Скрипника, Бадана і Юрасіва. Всіх арештованих обвинувачують у приналежности до націоналістичної опозиції.

—o—

Жах на Закарпатті.

Повінь руйнує цілі села.

ПРАГА, 10. 7. ПАТ. Повінь на Закарпатті прибирає розміри катастрофи. Тиса піднялася на 7. м. В деяких місцях ріка доходить до ширини 10 км. В с. Вилок, що має 2000 мешканців і 547 хат, знищила вода 400 загород. Дві особи втонуло, про 50 нема ніякої вістки. Червоний Хрест прохарчовує тисячі людей.

ГЕНДЕРСОН У ПАРИЖІ.

ПАРИЖ, ПАТ. У понеділок 10. липня приїде з Льондону до Парижа Гендерсон з метою поконферувати з французьким урядом у справі роззброєння. Якщо конференція увінчається успіхом, Гендерсон навідається до Риму.

—o—

СТАБІЛІЗАЦІЯ ДОЛЯРА ЩОЙНО В 1935 Р.?

В Ню Йорку кружляють вісти, що стабілізація доляра відбудеться щойно в 1935 р. През. Рузвельт відкладає стабілізацію доляра тому, бо сподіється звишки цін на товарі і покращання господарського положення. Одночасно делегати Зл. Держав намагаються вплинути за всяку ціну на делегатів держав, заступлених на господарській конференції, щоби конференція далі працювала.

Митрополит Андрій проти т. зв. гуррапатріотизму.

Стаття Впреосв. Митрополита Андрія у тижневику „Мета“.

У тижневику „Мета“ (ч. 27.) з дня 9. липня опублікував Високопреосв. Митрополит Андрій Шептицький статтю п. н. „Дві любови — два патріотизми“, в якій виступає проти проявів т. зв. гуррапатріотизму в нашому громадському життї. Цілу цю статтю передруковуємо. Впреосв. Митрополит Андрій пише:

Якщо хочемо говорити про дві любови, не маємо, покищо, на думці великих християнських понять любови Бога і протиставної до неї любови світа. Про ті поняття говорить ціле Євангеліє, можна сказати, ціле св. Письмо.

Нині маємо на думці інший поділ любови, на який менше може звертають увагу й самі навіть добрі християни. Ріжниця любови, яку сьогодні маємо на думці, має свій корінь у самій людській природі, у психольоґії і фізіольоґії людини.

Одна любов спирається більше на почуванні, друга на розумі й волі. Одна має прикмету, так би мовити, емоціональну, значить звязана з вражливістю змислів і серця, (бо емоція те саме значить хіба, що вражливість), друга має характер умовий, інтелєктуальний, і в своїй суті полягає на акті волі. Перша радше склонна до зовнішніх виявів, друга більш укрита перед очима людей. Перша гарячіша у своїх поривах, друга більше, сказати би, обрахована і супокійна. Хоч обі ці любови випливають з людської природи і можуть бути однаково прикметами й молодих і старих, то проте перша частіше і радше проявляється у молодших, а друга у старших. І то на підставі майже природного закону. Бо любов вражливости, почувань і змислів — перша являється в душі, а любов, що пливе з розуму і волі ,виробляється поволіше і є наслідком довше триваючих процесів у душі і довшого розвитку.

Колиж говоримо про любов, то, ясна річ, беремо це слово у найширшому значінні — всякої склонности людини до всього того, що любить. Тим словом висказуємо бажання того, що нам видається добром і що хочемо посісти, або собі присвоїти, але і любов, приязни, дружби, чи родинну любов, чи любов людей, що прибирає форму більше або менше загальну, а звичайно представляється під видом любови батьківщини. У всіх тих родах любови люблений предмет осягаємо нашими змислами, а передовсім зором і слухом. З того, природно, випливає, що кожна любов доторкається передовсім тих зовнішніх предметів й перше враження любови те, що в душі являється після тих спостережень змислів. Щойно опісля душа, застановляючися над своїми спостереженнями, може розпалюватися вогнем любови — або дорогою розумної оцінки займатися у сфери розумного хотіння, опертого на розумній оцінці. З того й дві дороги, а яких одна веде до почування серця, друга до рішення волі. Лиш у виїмкових одиниць панує цілковита гармонія, рівновага поміж почуванням і волею, між серцем і розумом. У великої більшости людей переважає або один елемент або другий. Хоч, очевидно, досвід життя, внутрішне вироблення і розвага можуть поправляти, доповняти, простувати, що сира природа дає.

Все те, що ми сказали, так загально відоме і наші спостереження такі банальні, що й непотрібно й немило над ними розводитися.

Одначе на одно доконче треба звернути увагу, а саме на те, що тривкість, постійність почувань, тривалість любови дає завсіди інтелєктуальний елемент. Емоціональний елемент — з природи річи — вибухає живим полумям, але звичайно швидко гасне. Отже любов, яка виключно опиралась би на вражливості, мала би той характер, що несподівано могла би обернутися в крайню ненависть. Дуже цікаву подію читаємо в II. Книзі Царства, глава 13. Син Давида, Амнон, запалав горячою любовю до своєї сестри Тамари, і хотів її зневолити до подружжя зі собою, проти закону Мойсея. Тим то й любов його перемінилася в таку ненависть, що сестру зневажив і від себе у тяжкому гніві й ненависти відкинув. Тут св. Письмо додає: „Більшою стала ненависть, якою зненавидів її, ніж любов, якою її полюбив“. (II. Царств 13. 15). Скількиж то разів буває в родині або між приятелями, що велика любов, чи приязнь перемінюється в ненависть!

Така переміна любови в ненависть можлива тоді, коли любов стоїть ціла на змислових враж[інн]ях та на почуванні.

Хотіти любов батьківщини оперти на вражливості, на емоції, на серцю, на почуваннях, це давати батьківщині найслабшу любов і давати її найменше постійним способом. А любов батьківщини хотіти відділити від моральности, це значить відбирати від неї те, що в ній найцінніше і найліпше, отже цю тревалість, яку дає любові звязок із розумом і волею та зробити з неї чисто емоціональне почування. Кожний аморальний патріотизм мусить бути емоціональний. Аморальний патріотизм, якщо ці два поняття вдалось би злучити навіть у теоретичних міркуваннях, це є патріотизм здеградований до ряду щоденних, хвилевих і тільки самолюбством тр...

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 12. ЛИПНЯ 1933.

ДАМЯН ГОРНЯТКЕВИЧ. 2)

Краса українських земель.

Голоси чужих і своїх.

ПОЛІССЯ.

В журналі „Тигоднік Ілюстровани“ ч. 49 з 1931 р. помістив Адріян Загурна (член фільмової експедиції) статтю п. з. „Над польською Амазонкою“. Подаю її фрагмент.

„Ось кілька подробиць з найцікавіших і найбільше екзотичних доріг, якими я мандрував по східній Европі. Завдяки моїй участи у фільмовій виправі, я мав змогу у велитенському (в порівнанні до вузького русла рік) човні пережити багато виняткових вражінь, невідомих для звичайного прогульковця.

Минули ми Припять. Широка стяжка води, замкнена одноманітною рівниною, барвисто закиненими на палі копицями сіна. В далечині ліс, час до часу табун коней або череда худоби спокійно пє воду. І нічо більше — тільки ці застромлені на палях, розкинені копиці. Тепер зовсім інакше; коли ми минули цілу сітку доплинів, спрямувалися в ще чорнішу пропасть, ще більше зарослу. Вода звужується, а очерет високий на кілька метрів, гнеться десь далеко в дивно широкий простір і — болота, безмежні болота під ним. Розхилюється земля й знову довкола вода, де живе дике племя качок і ціла хмара болотних птахів. Це Лоша.

Пішла Припять. Щез нам з очей канал, човен пливе широким руслом, покритим величезними листями ненуфарів. Там на березі незабудьки, тут цвіти схилюють на підводних билах білі й жовті головки. Замість очерету — велитенські старі вільхи, які неначе пальцями чіпаються своїм корінням землі. А на них, поміж галуззям пасіка, видовбана з круглої колоди. Лісовий мід, нагромаджений працею бжіл і проворною дбайливістю лісової людини. Русло прочищується. Чимраз менше листя й вода стає прозора. Лише зрідка гойдається самітний круг ненуфарів на своїх билах. Засяло сонце: золото! Чудове золото! Зігнилі, підводні ростини відбиваються на дні всіма барвами металів: від ясножовтих аж до темно червоно-бронзових, мерехтять під водою. Здається нам, що пливемо тепер по золотому дні й золотом засипаній воді. Шувар, хащі, прибережне хабаззя, велитенські щави на висоту кущів і покручене коріння дерев доповнюють враження екзотики. Мимохіть питаєш: чи це Польща, чи бразилійська пустиня?“...

Іде опис села, але тільки дуже поверховний. Автор хоче заімпонувати місцевому населенню своїм човном і тій справі посвячує найбільше місця. Врешті навязує розмову з одним старим поліщуком і старається доказати низький рівень культури тих людей, їхню буцім-то дуже малу інтелігенцію. Відповіди цього селянина сильно нагадують Сенкевичівський говір з „Огнем і мечем“. І ніде ані згадки, що тутешній народ це українці, а бодай русини, — тільки Польща й що найвище — екзотика...

Часопис „Сьвят“ з 1930 р. ч. 27. приніс два описи Полісся Ол. Яновського п. з. „Польща туристичним тереном“ й Юліяна Ейсмонда п. н. „Екзотика польських ловів для чужинця“.

Перший писав, що Польща може бути незвичайно цікавим тереном для закордонних мандрівників. „Великою сензацією для чужосторонного туриста мусить бути пуща в Біловежі й Полісся, ці дві одинокі точки в середущій Европі, такі ще первісні. Особливо Полісся, країна багна й очеретів, по котрій відбувається подорож на „земноводний“ лад, як перед тисячами літ, отся країна мусить давати незатертий спомин своєрідного чару“.

Ейсмонд — відомий у польській літературі „поет ловів“, — підійшов по своєму до пропаганди прогульки на Поліссі. Скористав він з доброї нагоди, щоби читачам сказати дещо ефектовного про себе самого зазначуючи, що французи порівнюють його до Кіплінга!

„Східні окраїни нашої держави з їх дикою красою, з їх первісними гущавинами, голубими ширинами рік і безмежними просторами багна, мають дивний чар для мандрівника зі заходу і то в кожній порі року й в кожній порі дня.

Зачнім від весни. Чи є щось кращого на цілому світі від Полісся весною? Вода виглядає гейби пливуче небо, а над тим властиве небо, яке пригадує вознесену й соняшну воду...

Сам блакит поліських рік не можна з нічим порівняти. А на тих широко-розлитих ріках ... дно розкинені ярко золотими зорями весняні квітки й повно там голосів залюблених птахів, яких хіба нема ніде стільки, що на Поліссі і ... ме в тій усміхненій порі.

Відомий Кертон де Уаерт, герой світової війни й знаменитий ловець каже, що знає тільки дві найкращі річи на світі „Індії й Полісся“, і радше „Полісся й Індії“. Він осів на глухому Поліссі, вірний тим словам і стріляє до качок на розливних поліських ріках, полюбив цю гарну й дику землю, яка є справжнім ловецьким раєм.

Осінні лови в Польщі можуть дати найвибагливішому стрільцеві зі заходу — жадних сильних переживань і пригод, незабутні емоції і що тут найважніше — екзотичні вражіння.

Візьмім терен оленів у Карпатах. Карпати це оселя найкращих оленів в Европі. Крім цього це найчарівніше місце ловів. З усіх родів ... лювань підхід до ревучого гірського оленя робить на стрільця найсильніше вражіння. Рикання оленів — від якого скелі дрожать, шумний гук потоків, що спадають десь у безвісті, небезпека підходу по ховзьких камінях, — все те разом робить ловецьку виправу такою чудовою пригодою, що її спомин триває ціле життя...

(Продовження буде).

валих поривів вражливости почування і нервів. Не можна заперечити ваги і вартости ентузіязму, не можна недоцінювати благородних і гарних поривів, але умовою, без якої цей ентузіязм і ці пориви не матимуть вартости, буде моральна основа цього ентузіязму, буде провідне світло інтелекту, на якому опирається сила внутрішнього хотіння. Злучений з ними ентузіязм почування, палкість поривів може навіть додати їм якоїсь сили, — а відірваний від них стає зовнішньою тільки грою блискучих висказів і з темпераментом відчутих окликів, які по собі залишають одно велике зеро.

Щоби той суд, який може видається надто гострим, надто суворим, оправдати, пригадаю те, що у житті загально відоме. Вражливість почування вичерпується в міру напруження нервів; почування, неоперте на волі, проливається і зникає, тим скорше — чим його натуга виявлялася вища. Кровожадність, емоціональний гнів і вражливість ненависти — це пориви сліпі, які можуть з хвилини на хвилину обернутися проти своїх. Кожна емоція залежить у великій мірі від здоровля і напруження нервів, — а нерви це зброя незвичайно слаба, якщо вона не є в руках сталевої сили волі і ясного розуму. *Так званий гуррапатріотизм, що полягає тільки на зовнішніх окликах, демонстраціях і письмах, є найнебезпечнішою заразою для правдивого патріотизму.* Бо з правдивого патріотизму вибирає тільки зовнішній смак, солодкий чи гіркий — а суть патріотизму відкидає, та часом і топче.

Висказ св. Письма: „Горе землі, якої королем є дитина" (Еккл. X 16) має, здається, ширше значіння, ніж буквальне значіння слова „дитина". Бо св. Письмо називає дитиною людину не літами, лише умом незрілу „Злобою будьте дітьми — а умом совершенними", каже св. Апостол. Дитиною — у значінні св. Письма — буде й людина, що, неначе дитина, зовнішні прояви вище цінить від внутрішньої сили й емоцію почувань ставить перед силою волі. Дитиною назвалоб св. Письмо провідників, що дають провід не розумові, а словам, що замісць правди дають фраз, а замісць учитися і відтак учити — хотять *блистіти і в людей подив збуджувати*. Так, горе народові, котрого провідниками стають діти!

Андрей, митрополит.

На допомогу жертвам повені.

I. КОМУНІКАТ.

Президія УНДО на своєму засіданні в дні 10. липня ц. р., вислухавши звітів з теренів обнятих повінню, рішила скликати в найближчих днях нараду представників церковних кругів і українських центральних установ для заснування Комітету допомоги жертвам повені.

II. КОМУНІКАТ

Української Парляментарної Репрезентації у справі стихійних нещасть.

Великі стихійні нещастя (страшна повінь, градобиття, неврожаї, втрата паші і т. п.) навістили українські землі у Польщі. Щоби протиділати тим нещастям, щоби можна було вимагати від держави негайної помочі і відписання податків, щоби світ знав про наше горе, мусимо негайно устійнити розміри шкід і втрат. Всі звідомлення і устійнення належить пересилати до Української Парляментарної Репрезентації, Львів, вул. Підвалля ч. 7/III. пов.

Звіт з поїздки в терени, обняті повінню.

На першу вістку про небезпеку більшої повені відвідав я з доручення Секретаріяту УНДО в днях від 7—9. липня ц. р. деякі повіти, обняті виливом рік, а саме, околицю Галича, Станиславівщину, Коломийщину і Косівщину. Найбільші розміри приняла повінь у долині Дністра. Ціла околиця Галича, простір понад 400 моргів поля залитий водою. Такий самий стан має бути і в інших наддністрових повітах. На Покутті і в Косівщині ріки дещо опали, але знищення ще з попереднього тижня велике, головно тому, що саме в тому часі відбувався збір сіна. В останніх днях навістило Косівщину ще одно лихо: в горах впали сніги і то навіть на досить низько положені полонини, на яких паслися отари овець і рогатої худоби. Вже в місяці червні видко було, що Гуцульщині грозить цього року особлива нужда, бо дуже багато бідних йшло з гір, благаючи куска хліба. В останніх днях можна було здибати людей, які навіть признавалися, що вони господарі і мають хати, одначе тікають зі села, бо не мають з чого жити. Взагалі вістки в пресі про розміри і наслідки повені не є ні трохи переборщені.

Зорганізування негайної помочі в ширших розмірах для гірських і підгірських повітів конечне. Не треба забувати, що мешканці наших гірських околиць утратили вже давно одинокий поважний заробіток, який досі мали, тобто працю в лісах та взагалі в деревному промислі.

У Львові, дня 10. липня 1933.

Пос. д-р Л. Макарушка.

Льондонська конференція держиться на силу.

ПАРИЖ. ПАТ. Французька преса однозгідно оцінює останню ситуацію на льондонській конференції: Те, що вона розбилася на два табори — нова кріза для неї. Дожидання нової деклярації Рузвельта це, на думку тієї преси, тільки штучне підтримування її агонії. Важко повірити, щоби два ріжні ідеольогічно бльоки — англійсько-американський і золотий — могли найти спільну мову.

ЛЬОНДОН, 10. 7. ПАТ. „Таймс" заповідає на засіданні бюра конференції, що має відбутися сьогодні, гостру боротьбу бльоку держав зі золотою валютою й іншими державами, що бажають тягнути конференцію дальше. Ці держави заявляють, що конференція може радити й без держав золотого бльоку.

—o—

Сумерк інтернаціоналізму.

Женева, 6. липня 1933.

Союз Народів утратив кожне значчіння, економічна конференція у Льондоні перебуває тяжку крізу від другого тижня своеї праці, конференцію розброєння відрочили на осінь. І ніхто не може бути цілком певний, що у жовтні вона зійдеться знов. Кожний тиждень приносить такі несподіванки на терені міжнародного питання, що пророкувати на три місяці наперед булоб дуже нерозважно.

„Найе Цірхер Цайтунґ" з 2. липня принесла досить оптимістичну статтю Артура Гендерсона, в якій він зазначує відповідальне становище делеґацій, що мали до вибору між розброєнням та дальшим озброєнням держав і зробили все від них залежне, щоби спинити дальші зброєння. Він підносить значіння деклярації Рузвельта та промови Гітлера і вважає англійський проект конвенції вистарчальною для дальших праць. Але стільки готовости держав до розброєння поруч з цілковитою безуспішністю конференції може й бути доказом того, що існують непереможні обективні перешкоди на шляху до розброєння.

Німецька делеґація висловилася проти відрочення конференції, і в Німеччині висловлюється погляд, що затягнення конференції на неозначений час дає німецькій державі право на озброєння. У Франції стрінули відрочення конференції з деяким вдоволенням, гадають, що вигляди її в жовтні будуть не кращі ніж тепер, але всеж переконані, що це не дає ще права Німеччині озброюватися, починаючи з літаків.

Дуже злим знаком для дальшої праці конференції розброєння є цілковита байдужність, з якою стрінула преса, та й цілий політичний світ, вістку про відрочення конференції. Виявляється яскраво, що мало надій покладали на конференцію розброєння, які штучні, нещирі й недоцільні були всі розбройні промови й наради, як мало реального змісту мали вони в собі. Цілий зміст конференції був наскоізь -гативний. Боялися, що зріст зброєнь допровадить автоматично до війни лише тому, що накопичену зброю треба буде ужити лише для того, щоби гроші, вложені в неї, не пропали. Намагалися не осягти чогось, а не допустити до чогось. Кожна з великих держав знала, до чого може допровадити зброєння, але жадна держава не знала й не уявляє собі далі докладно, що має статися, коли зброєння буде обмежене. Мілітаризм кожної держави має свій, хоч і захований, зміст. Пацифізм кожної з них і всіх разом цілком беззмістовний, безцільний, безпрограмовий.

Цілковитий занепад постійної інтернаціональної установи, Союзу Народів, та безуспішність тимчасових інтернаціональних сходин, конференції розброєння та економічної конференції у Льондоні, не полягають в чому іншому, а саме в їх інтернаціональности.

Світова війна завдала безперечно тяжкий удар ідеї міжнародньої солідарности, але не смертельний. Остаточний загін інтернаціоналіз- му спричинив без сумніву більшовизм. Дикий московський шовінізм на чолі Третього Інтер- націоналу в рол іпредставника ідеї міжнародно- сти це видовище такого гомеричного траґіко- мізму, що від цеї ідеї не лишилося нічого крім отруйних ґазів московської демагогії. Цій ґазовій атаці уляг в першу чергу Другий Інтернаціо- нал з німецькими соціяльними демократами на чолі. Слідом за ними згинули й англійські со- ціялісти. Тепер приходить черга на французьких соціялістів. Американські тимчасом уперто націоналу в ролі представника ідеї міжнародно- ности це покищо значіння мати не може.

Інтернаціональні угоди можна осягати в справах другорядних, у всякім разі в таких, що не вимагають від ніякої держави поважних жертв, але обіцюють безперечний зиск. До таких справ належать почта, комунікація, радіо, літературна конвенція і т. і. Але чим більше розвивається світова кріза. чим більше жертв вимагає вона від кожної окремої держави для її поборення, тим більше безнадійними робляться всі змагання інтернаціонального поборення світової крізи. Але цеж є властивою і остаточною метою всіх міжнародніх зїздів. Ці всі змагання є тим більше недоцільними, що над світом все ще тяжить московське заперечення всіх інтернаціональних норм і засад. У Женеві і в Льондоні беруть участь у конференціях представники держави, що займає шесту частину світа, вільної від найпримітивніших засад взаємности; представники держави, 150 міліонів мешканців, якої поза китайським муром кордону, не лише не можуть брати якусь участь у світовому житті, а й не можуть мати найменшого поняття взагалі про те, що робиться в світі. Коли представники великих держав вважають такий стан річей згідним із засадами інтернаціоналізму, то не треба й дивуватися, що останні „інтернаціональні" конференції такі подібні до офенбахівського „Орфея в пеклі", де боги, що хвилину тому обіймалися, починають гостити один одного стусанами.

Відрочення конференції розброєння до половини жовтня та відрочення Союзу Народів по кінець вересня не викликали якогось вражіння не лише тому, що і від одної і від другого властиво нема вже чого сподіватися, а й тому, що в Европі істнує вже нова міжнародна організація — пакт чотирьох великодержав. Кріза, чи як швайцарська преса висловлюється, агонія економічної конференції у Льондоні, викликає такий неспокій, майже паніку, між її учасниками в значній мірі тому, що на полі світових фінансів тим часом нема ніякого пакту кількох великих держав. Група „золотих" держав моглаб бути основою для такого порозуміння лише по приступленні до неї Англії.

Але нема сумніву, що боротьба проти світової крізи на економічному ґрунті піде тимже шляхом, що й на політичнім ґрунті. Коли йти шляхом інтернаціональним, шляхом задоволення всіх держав показалось неможливим, то лишається прямувати лише шляхом національним, шляхом порозуміння кількох національних держав. А хто не хоче поступитися своїми вузькими інтересами для переборення світової крізи, проти того буде вжитий примус. До цілей інтернаціональних, у світових, можуть провадити світ лише держави національні. У цьому відношенні не є випадком, що члени порозуміння чотирьох держав є державами національними. Лише національні держави мають сили і внутрішню єдність, потрібні для великої акції світового значіння. Національна одноцілість їх виключає в деякій мірі і збройні конфлікти між ними, бо ні одна з цих держав не бажає мати в собі поважнішу частину національної території іншої.

Не випадком, але деякою реакцією на утворення пакту чотирьох є й підписання східнього пакту держав — Радянщини, Польщі та Руму- нії.Екзотичні додатки до цього пакту значіння не мають.

Держави, що лучаться тепер зі СРСР, будуть примушені або ділити його долю, або зрадити завчасу і перекинутися до його противників. Як одно так і друге злучене з поважними небезпеками.

Льондонська конференція є мабуть останньою поважнішою спробою перемогти крізу шляхом інтернаціональним. Безуспішність цієї конференції може причинитися до рішучого звороту в напрямі до національних засобів боротьби.

М. Данько.

„Пшеничний" бльок.

ЛЬОНДОН. ПАТ. В суботу 8. липня ц. р. радили делеґати чотирьох держав, експортерів пшениці, саме Злучених Держав, Канади, Арґентини й Австралії з делеґатами Польщі, Румунії Мадярщини і Югославії з метою добитись згоди в справі продукції, збуту та ціни на пшеницю. Покищо дискутовано над проєктом, який передбачує зменшення продукції пшениці для Злучених Держав і Канади в першому році на 15 відсотків, а в другому році на 10 відсотків. Одночасно проєкт передбачує покликання до життя міжнародного союзу для збіжевих справ.

—o—

Італійсько-радянський союз?

ПАРИЖ, 10. 7. ПАТ. „Матен" повідомляє з Риму, що італійсько-радянський пакт про неаґресію підпишуть ще цього тижня. Переговори йдуть швидким темпом.

—o—

Еспанський котел кипить.

ПАРИЖ, ПАТ. За вістками з Мадриду, політичне і соціяльне положення Еспанії загострилося знову. У звязку з заповідженим вічем землевласників у Саламанці, робітничі союзи з округи Естрамадура оголосили загальний страйк. В місті прийшло до стрілянини між робітниками і прихильниками землевласників. В Більбао викрили заговір, що мав на меті підпалити старовинну катедру. В Мадриді поширюється в нечуваний спосіб бандитизм. В Барсельоні й Севіллі занотовано знов виступи терористів. В уряді позначилося розходження між радикал-соціялістами й соціялістами, що не думають зрікатися своїх соціяльних здобутків, а ці обтяжують дуже державні фінанси.

—o—

Ратують Матерна.

МОСКВА, ПАТ. Радянський уряд вислав на допомогу Матернові два гідропляни. Вони тепер в дорозі до острову Чукчів, а на одному з них, яким кермує відомий летун Левонський, находяться 4 спеціялісти-монтери, що направляють літак Матерна. Крім цього з Владивостоку виїхали морем Берінґа 4 пароплави, що теж мають допомогти Матернові.

—o—

ВЕЛИКА АФЕРА В ДАНЦІҐУ.

ДАНЦІҐ, 10. 7. ПАТ. Митна сторожа відкрила у порті Данціґу велику пачкарську аферу. З цього приводу арештовано капітана естонського корабля, бо на кораблі найдено 1000 літрів спірту. Крім того арештовано ще власника моторового човна Септера, на якій найдено деяку скількість спірту. Арештовано теж ще декілька пачкарів, а корабель задержано в порті.

—o—

Відчит про українську справу в Льондоні.

Дня 6. липня ц. р. виголосив адв. Лазарович з Едмонтону (Канада) на запрошення Королівського Інституту для закордонних справ у тому-же інституті реферат про українську справу. На рефераті були присутні представники англійського політичного і наукового світу. Референт обговорив положення українців в европейських державах і Совітах. В дискусії над рефератом п. Лазаровича забрав голос відомий англійський публіцист **Seton Watson** і виголосив довшу промову, в якій виказав повне зрозуміння сучасного положення українського народу.

Недавно адв. Лазарович був у Польщі, відбув конференцію з представниками УПР, та представниками Проводу УНДО і відвідав важніші українські провінціональні центри та багато сіл.

ПОЛЬЩА ПРОТИ ІНФЛЯЦІЇ.

Варшавський „Курєр Поранни" друкує інтервю з мін. скарбу Завадським на тему пекучих господарських питань. Міністр м. і. заявив, що Польща є проти інфляції тому, бо інфляція зменшила би ощадність та підкопала би капіталізацію, які є основою добробуту. Хоч це тяжка дорога, але правильна, бо єднає життєву стопу з реальними умовинами побуту, обнижує кошти прожитку і піддержує ощадність. Далі міністр запевняє, що стабілізація золотого, це найкращий засіб вдержати здорові фінанси.

—o—

ЗВОРОТ ШКІЛЬНИХ ОПЛАТ СКАСОВАНИЙ.

У Дневнику Законів з дня 8. липня ц. р. появився розпорядок президента зі силою закона, на основі якого скасовано зворот шкільних оплат у середніх школах за дітей державних урядовців, суддів, прокураторів та військових. Розпорядок обовязуватиме від 15. серпня ц. р., себто від нового шкільного року.

Знівечення церкви в Сихові.

Так часто любимо хвалитися нашим народнім мистецтвом не лише перед собою самими, але ще більше перед чужинцями. Одначе як часто не вміємо пошанувати належно памяток нашого мистецтва. З усіх родів нашого народнього мистецтва на найвищому ступні оригінальности стоїть безперечно наша церковна деревляна архітектура. Признають це також численні чужинні учені, які мали нагоду дещо ближче зацікавитись і запізнатись з нашим будівництвом. Не знаємо цього лише ми і допускаємо до того, що навіть визначні памятки нашого будівництва руйнуються без жалю, або варварською перебудовою чи відновою затрачують найхарактеристичніші історично-мистецькі ознаки їх особливого стилю. Коли цей процес руйнації памяток нашої минувшини піде дальше таким темпом, як досі, то вже скоро лишимось народом без усякого культурного майна і без метрики, про походження нашої культури.

Хочемо звернути увагу, що факти нелошанівку історичних памяток трапляються не лише в провінціональних закутинах, але й під самим Львовом, на очах спеціяльних інституцій, яких завданням є стежити за збереженням історичних памяток.

Одною з дуже оригінальних деревляних церков Галичини, з ознаками незвичайно архаїчної конструкції верха є црква в Сихові, що рівночасно належить до найстарших збережених деревляних церков і є найстаршою деревляною церквою у Львівщині. (XVII. в.) Дуже важною її подробицею була дзвіниця на бабинці, хоча може не первісна своєю будовою, але для історії розвою зєднання церкви і дзвіниці у одну цілість під західними впливами дуже цікава. Саме цю церкву недавно перебудували, „зреставрували" так, що гіршої прислуги не можна було її навіть подумати. Не лише підняли її за високо на фундаменти, що відібрало пропорцію має, але знесли зовсім дзвіницю і добудували з заходу ще одну грубувату партію з дивовижними вікнами. Мягкі лінії своєрідно трактованих первісних дахових окапів і гонтових редків набрали твердої штивности і сухости через зрівнання всього під один шнурок. Одним словом знівечено всі цікаві і вартісні прикмети цінної памятки нашого старого мистецтва.

Думаємо, що це сталося внаслідок самовільного невідповідального вчинку, бо сумніваємося, щоби це могло статися за відомом Митрополичої Конзисторської Комісії, або Воєвідського Консерваторського Уряду.

Невже дійсно нема ради на те, щоби більше не ділялися в нас того роду траґічні для нашої культури несподіванки?

Знівечення церкви в Сихові це восталася дуже болюча втрата для нашого мистецтва. Священики, в яких парохії є старші церкви, мусять вкінці зрозуміти цей факт, що памятки мистецтва їх села є памяткою мистецтва цілого українського народу і в ніякому разі не вільно їм самовільними вчинками руйнувати нашу національну культуру. А відповідні інстанції, що їх завданням є опіка над памятками мусять дбайливіше сповняти своє завдання.

Архітект.

Ціни на Радянській Україні.

З листа, писаного з початком ц. м. від рідні, яка живе в одному з найбільших міст України, довідуємось м. ін. про ціни продуктів на тамошньому ринку. І так (наводимо дослівно): „...Вася заробляє на своїй посаді (інжиніра — прим. Ред.) 350 карб. та працями поза нею — проєктами тощо — ще більше. Але ціни на продукти такі великі, що всі його зарібки йдуть як в тань... Наприклад — зварити пшоняну кашу в двох-трьох стаканів коштує 7—10 карб. Літра молока 3 і пів до 4 карб. Десятка яєць 12 карб (недавно було по 20 карб.). Мясо — 17 карб. кільо, одна курка 25—30 карб. Цукор (у вільній продажі) 30 карб. кільо, картопля — 120 карб. пуд (16 кільо — прим. Ред.) Стакан муки — 2 карб. Через це — вареники, галушки або блини — розкіш. Стакан рижу 5 карб. Молода картопля — одна штука пів карб. та її ще майже не видно. Вчора зробили ми борщ — але хоч і коштував 15 карб. (ми туди поклали кусок капусти, що купили за 3 карб., картоплі за 2 карб та кусок мяса за 7 і пів карб.) — всетаки вийшов відрядишній"...

З орґанізаційного руху.

Повітові наради УНДО в Тернополі.

В середу 5. липня ц. р. відбулися в Тернополі наради представників Українського Національно-Демократичного Обєднання (УНДО), що їх скликав посол д-р Степан Баран для обговорення біжучих політичних і організаційних справ. В нарадах узяло участь 96 осіб з 24 громад тернопільського повіту, в тому 12 священиків і 2 емеритованих учителів з повіту, 12 світських інтеліґентів з Тернополя, 5 представників студентської молоді, кількох міщан з Тернополя і Микулинець та яких 60 селян. Студентська молодь узяла участь у характері гостей.

Наради отворив пос. д-р Степан Баран відповідною промовою, витаючи приїзжих ред. Володимира Целевича і посла Олексу Яворського та покликуючи до помочі в проводі о. Степана Вонса з Ігровиці.

Перший реферував пос. Ол. Яворський про діяльність Української Парляментарної Репрезентації за час минулої сесії в соймі, а також на позасоймовому терені. Опісля реферував ґен. секретар УНДО Вол. Целевич про наше політичне положення, обговорюючи докладніше наші внутрішні партійні і міжпартійні відносини, а врешті справи орґанізаційні. Третім референтом був пос. д-р Степан Баран. Він передовсім обговорив новий самоуправний закон. Переходячи у другій частині реферату на партійно-орґанізаційні справи, пос. д-р Баран підчеркнув потребу поширення партійної преси, „у першу чергу офіційного орґану УНДО тижневика „Свобода"; це мусить стати обовязком кожного свідомого члена Українського Національно-Демократичного Обєднання.

Над рефератом була довша дискусія, в якій забирало голос більше учасників; відповідав їм ред. Целевич. Близько пятьгодинні наради закінчено одноголосним ухваленням довіря для Української Парл. Репрезентації і для проводу УНДО та вибором орґанізаційного комітету, що має на осінь ц. р. приготовити ширший зїзд та вибір Повітового Народнього Комітету. Конференція закінчилася національним гимном.

Доказом пошани для поляглих героїв є жертва на охорону воєнних могил українських борців!

Студії у вищих школах у Люблині.

Українська Студентська Громада в Люблині подає ближчі інформації щодо студій на Державній Педагоґії і Католицькім Університеті. I. Студія на Державній Педагоґії тревають два роки. Їх мета підготовити кандидатів на вчителів теоретично і практично до педагогічної праці в високо зорганізованій народній школі з головною увагою підготовлення до навчання одного предмету, як спеціяльности. Ділиться на дві групи: математичну і польоністичну. Речинець вношення подань кінчає 5. серпня 1933. Подання можуть вносити абсольвенти(ки) державних або приватних (з правами державних) гімназій, які викажуться фізичною здібністю до вчительської праці, ствердженої лікарем Педагоґії. До подання треба долучити: 1) свідоцтво зрілости (оригінал), 2) метрику, 3) свідоцтво моральности, якщо від дня скінчення гімназії минуло більше як 6 місяців. У проханні треба зазначити, яку спеціяльність вибирається (математику або польоністику) і треба зобовязатися правильно вислухати виклади і піддатися обовязуючому правильникові. У половині серпня дістане кандидат візвання явитися особисто в поданому речинці в Педагоґії, щоби перевірити його фізичну придатність до вчительської праці й піддатися оглядинам інтелігенції (спів, музика, орієнтація). Річна оплата 80 зол. платна у двох ратах. Звертаємо увагу, що скількість місць обмежена (40 місць) і що минулого року на 60 українців приняли всього 6-ох, щоби надурно не тратити гроші на поїздку для оглядин. Адреса Педагоґії: **Państwowe Pedagogjum w Lublinie, ulica Archidjakońska** l. 1 — За ближчими інформаціями прошу звертатися на адресу: Марійка Мариновичівна, Військо п. Добромиль, долучивши марку за 30 сот. на відповідь.

II. Католицький Університет у Люблині приватний, але цього року дістав усі права державного університету. Університет має чотири відділи: 1) Педагогічний, 2) Канонічного права, 3) Права й суспільно-економічних наук, 4) Гуманістичних наук, який розпадається на групи: а) стислої фільософії, б) клясичної фільольоґії, в) історичну, г) польоністичну, ґ) романістичну, д) педагогічну. До подання треба залучити: 1) свідоцтво зрілости (оригінал), 2) леґалізований відпис свідоцтва зрілости (крім оригіналу), 3) метрику, 4) військові документи, 5) чотири фотографії з власноручним підписом на протилежній стороні, 6) свідоцтво моральности, якщо від укінчення гімназії минуло більше як 6 місяців. Приймають усіх, крім жидів, без жадних обмежень. Лікарських оглядин нема. Оплати такі самі, як на державних університетах (300 зол). Життя в Люблині дешеве, можна вижити за 50 зол. Звертаємо увагу, що на пр...

во-економічнім відділі вже на першому році є „ćwiczenia" і тому треба майже цілий рік сидіти в Люблині, а також на першому році є ще пятий обовязковий предмет, а саме етика. Подання можна вносити від 1- 9. вересня на адресу Lublin, Uniwersytet. Пізніше буде подана адреса одного зі студентів-українців через якого руки можна буде передавати подання і всякі пізніші зміни щодо принять. За ближчими інформаціями просу звертатися на адресу: Андрій Тершаковець, Якимчиці, п. Комарно, залучивши марку за 30 сот. на відповідь.

ПОЛЬЩА ДІСТАЛА ПОЗИЧКУ.

ЛЬОНДОН, 10. 7. ПАТ. По чотирьох роках норожи Польща дістала в Англії позичку в кволі 1.980.000 фунтів штерлінгів, себто біля 60 міліонів золотих. Позичка призначена на розбудову сітки електричної залізниці в Варшаві. Згідно з позичковою умовою, яку підписано вчора в Льондоні, розбудова сітки електричних залізниць має бути закінчена за 3—4 роки. В імени Польщі умову підписав віцеміністр скарбу Адам Коц, а від англійців Нельзон, директор т-ва „Інгліш Електрік Компані" та Річардсон від т-ва „Метрополітен Вікерс Компані". Оба згадані товариства фінансують цю позичку. Крім того англійці вложать інвестиційний капітал у кволі 25 міл. зол. у розбудову електрівні в Прушкові та до підприємства „Польське Електричне Т-во". Згідно з підписаною умовою польський уряд дістане з тієї позички лише 16 міл. золотих, щоби перевести передвступні будівельні та інвестиційні роботи. За решту біля 16 міл. золотих доставлять англійці приладдя до електрифікації. З цієї квоти 46 міл. золотих піде 26 міл. зол. на закупно цього приладдя в Польщі.

ПРОЦЕС БЕРЕСТЕЙСЬКИХ ВЯЗНІВ.

ВАРШАВА, 10. 7. ПАТ. В апеляційнім суді у Варшаві ведеться знову розправа проти обв. Г. Лібермана і товаришів, провідників Центролієву, бувших берестейських вязнів. Розправою проводить радн. С. Загоровський, заступник президента апеляційного суду. Зацікавлення розправою мінімальне. З обвинувачених послів не прийшли на розправу Ліберман, Дібоа і Цьолкош. По відчитанні реферату судді Яворського розправу відложено до четверга.

—o—

ХАБАРНИЦТВО ПРОЦВИТАЄ.

У Варшаві арештовано урядовця Земельного Уряду Бяловейського і двох його спільників, нотаріяльних урядовців Войнича та Сікуловського від нотаря Баранецького під замітом хабарництва. Бяловейський фальшував посвідки Земельного Уряду з дозволом на купно-продажу поміщицької землі, а його спільники користувались цими посвідками та тягнули великі оплати від сторін. Крім того арештовано ще низку осіб, які наганяли цій трійці клієнтів.

НОВИНКИ

— **Що чувати в оселях для молоді на Соколі та на Остродорі?** Супроти занепокоєння деяких батьків долею своїх дітей, що пробувають в оселях на Соколі і на Остодорі біля Підлютого повідомляємо, що в понеділок 10. липня ц. р. повернув із контрольної поїздки до цих осель відпоручник Українського Гігієнічного Т-ва і Т-ва Охорони Дітей і Опіки над молоддю і ствердив, що повінь не загрожує оселям, довіз харчів правильний, а всі учасники здорові й вдоволені.

— **Важне для Тернопільщини і Микулинеччини.** Справоздавчі віча посла д-ра Степана Барана відбудуться: в **Микулинцях** в понеділок 17. липня ц. р. в год. 12. впол. в салі читальні „Просвіти" і в **Тернополі** в середу 19. липня ц. р. в год. 12. впол. в салі „Міщанського Брацтва". Крім реферату про політичне положення матиме посол д-р Баран ще: реферат про нові шкільні, самоуправні і земельні закони і тому бажана якнайширша участь нашого громадянства у тих повітах.

— **З днем 13. липня ц. р.** входить в життя новий польський самоуправний закон з 23. березня ц. р., про сільські й міські громади та повіти, а у нас в Галичині заводить збірні громади (волости) та взагалі до самих основ зміняє дотеперішню місцеву і повітову самоуправу і має далеко ідуче практичне значіння. Щоби зазнайомити наше громадянство з постановами нового закону, зачнемо вкоротці друкувати статті посла д-ра Степана Барана про самоуправний закон, а наших читачів прохаємо уважно їх перечитати та задержати відповідні числа. Не скоро появиться окрема книжка про цю справу українською мовою, бо не оголошено ще текстів змінених галицьких громадських законів з 1866 і 1889 р. та цілого ряду виборчих реґуляминів. Отже покищо загал нашого громадянства буде обмежений до інформаційних статтей пос. д-ра Степана Барана.

— **Арештування.** В Озимині, самбірського пов., після Зелених Свят поліція приарештувала Дмитра Федика, Стаха Товстяка, Миколу Тершовського, с. Гриня, Дмитра Орищака і Миколу Гурія та Миколу Тершовського, с. Петра і віддала до слідчої вязниці, де й досі знаходяться, як підозрілі за нарушення статті 165 карного кодексу. Їм закидують, що оснували таємний союз, який на церковнім цвинтарі висипав в Озимині могилу і поставив на ній дерев'яний хрест для поляглих членів УГА, без дозволу староства. Парох посвятив цей хрест. У справі висипання могили для УГА в Городищі, самбірського пов., веде теж слідство поліція.

— **Нові арешти.** В Сокальщині придержала поліція Вол. Козьолковського й Теодора Кушніра, що, як пише польська преса, продавали нелегально книжки, видання ОУН, читальням „Просвіти" в повіті. Обох їх крім цього покарало староство гривною по 50 зол.

— **Комуністичний процес у Золочеві.** На весну мин. року відкрили були в Золочеві велику комуністичну аферу. Місцеві комуністи розвели широку агітацію в касарнях 52 п. п., при чому втягнули в свою агітацію багато вояків і при їх допомозі задумували висадити порохівню, підпалити старшинські та підстаршинські домівки, розброїти один баталіон згаданого полку і викликати в місті революцію. Акцію спаралізували завдяки одному воякові, що зрадив усе, а тоді відкрили, що цілою роботою серед війська кермував рядовик Михайло Вавриків, та його спільник, учень золочівської гімназії, Грицько Брус. В суботу мин. тижня відбувся над обома суд і засудив Ваврикова на 8 і Бруса на 7 літ важкої вязниці.

— **Вийшов на волю.** В четвер мин. тижня вийшов, після 5-літньої вязниці в Равічі, Евген Качмарський, присуджений у процесі Орлинця й тов. за напад на пошту при вул. Глибокій у Львові.

— **Каса, яку годі розбити.** У фірмі А. Кунц у Львові демонстрував інж. Стікс свій опатентований винахід — новий зразок вогнетривалої каси, яку годі розбити. Каса інж. Стікса має стіни з таких міцних сталевих плит, що два спеціяльно приведені „специ" від розбивання кас, які на очах гостей та представників преси намагалися в поті чола розпороти її раком та вогнем, не дали їй ради.

— **Жовтоблакитний прапор підчас двох маніфестацій.** 18. червня, у дні Божого Тіла в Перемишлі відбулася церковна процесія до чотирьох поставлених на місті вівтарів. Над одним при стіні „Народнього Дому" висів жовто-блакитний прапор. Цього року заступник староства дав прешний раз наказ поліції зняти прапор. Поліція забравши прапор досі його не звернула. На останньому польському „святі моря" у Львові мали ми нагоду бачити, як на деяких приватних польських домах їхні власники вішали жовто-блакитні прапори поруч біло-червоних, щоби показати, що українське населення теж солідаризується у цій маніфестації. Ще цікавіше, що на всіх урядових святах на львівському магістраті застромлюють теж жовто-блакитний прапор, отже висить він так сказати офіціяльно!

— **Страшна смерть від поїзду.** В суботу вечором Павло Сапотаж зі Сихова переходив шляхом товарової стації у Львові і недоглянув, що надїздить поїзд з головної стації у Львові до Перемишля. Тому попав під поїзд і негайно згинув. Знову в Мшані теж з необережности попав під поїзд Гнат Крук, селянин з Повинної, городецького повіту.

— **Нещасна їзда.** Волод. Собків з Підборець хотів за прикладом інших дістатись до Львова без білету. Коли кондуктор зачіпив його, Собків відповів, що білет має його товариш у другому вагоні, а сам виліз на дах вагону та почав тікати перед кондукторами, що кинулися його здогоняти. Серед цього добіг він аж на дашок льокомотиви, але звідти поховзнувся, впав на шлях і потовкся так важко, що безпритомним завезли його до лічниці у Львові.

— **„Місс Станиславів".** Конкурсове божевілля охопило й місто Станиславів, що хоче почванитися теж красою своїх дівчат. В найближчих днях відбудеться в ньому заходом комітету, на чолі якого стоїть д-р Вільдер, конкурс краси, а цілий Станиславів, точніше його жіноча половина, вже сьогодні нервується його вислідом, до якого „стартуватиме" яких 40 місцевих красунь.

— **На милування нема силування.** В каплиці львівських бригідок відбувся цікавий шлюб: Дотеперішня дружина з цивільного шлюбу відомого львівського купця й гуртівника, пані А., що вже давно покинула свого чоловіка й діставала від нього щомісячно 250 зол., закохалася у відомого львівського злодія Завадського, що має за собою вже 7 літ вязниці і вирішила вийти за нього замуж. За 10.000 зол., які дістала від свого чоловіка, зрікшися всяких до нього претенсій і оце два дні тому взяла у вязничній каплиці шлюб з Завадським, що відсиджує тепер 16-місячну кару за крадіж. Після шлюбу молодята поговорили собі кілька хвилин під оком сторожі і вона відійшла дожидати в тузі його повороту, а він вернувся до келії, де вже йому буде веселіше на думку, що має багату дружину. Може й красти перестане.

— **Опир зпід Ловіча.** Польська преса занотовує вже кілька днів з тривогою напади якогось типа, що гуляє біля Ловіча, нападає на самотні жінки, побиває їх і насилує. Останніми днями вбив цей звір у людському тілі дві дівчини, напав на одну семинаристку, яку побив до безтями і знасилував, врешті наскочив на 14-літню Окрухівну і був би вбив її теж, якби не селяни, що кинулися злочинця доганяти. Всі жертви тієї сексуально-звихненої потвори мають побиту голову якимсь важким залізним приладом та подерту шкіру на обличчі, а цікаво, що хоч поліція цілої округи намагається схопити злочинця, він досі не попав в її руки і тривожить дальше цілу околицю.

— **Ріжні вістки.** У Льондоні помер повістяр Антоні Гоп у 70 р. життя; із його повістей найбільший успіх мало „Королівське зеркало: у 1918 р. дістав він титул „сера". — В околиці Пізи минулого тижня населення відчуло сильне тремтіння землі і з остраху втікало з міст у поле. — У Пармі помер визначний італійський палеонтольоґ і дослідник нафтових теренів Люїджі Скотті. — Робітники пристані у Дебліні почали страйк домагаючися повної дотеперішньої плати. — 1-го серпня перенесуть домовину польського поета Яна Каспровича зі закопанського цвинтаря до мавзолею збудованого у Закопанім на місці, де Каспрович мав свою домівку. — У Мексику берегами стейту Тамавліпас перейшов буревій, що знищив 15 місцевостей з усіма будинками; є багато вбитих і ранених. — У Празі виходить 1674 періодичних органів себто на кожних 500 мешканців припадає один часопис. — В Ансер (Франція) відбувся евхаристійний конгрес, у якому взяло участь близько 100.000 людей. — В Золочеві почали будувати „Леґіоново-Стшелецкі Дом". — Біля Галича втонув 20-літній Чемеринський, що вибрався човном по траву для худоби. — Японські мірничі кораблі дослідили, що острів Гольґас між Йокогамою і Гавайськими островами запався у море. — Трансильванію (Румунія) навістила теж жахлива повінь, що відтяла від світу 3 літнища. Досі втонуло у хвилях рік 5 осіб.

— **Відзначення для театральнього мистця.** Французька Академія признала 30.000 фр. почесної нагороди Андре Антуанові за його спомини з історії французького театру. Антуан був основником „Вільного театру" і довголітнім директором другого державного театру „Одеон". Антуан має нині 75 літ. „Вільний театр" заснував він у 1887 р. і там ставив перші модерні реалістичні твори, до яких публика і критика ставилася скептично. У 1896 став директором „Одеону" у 1897 заснував „Театр Антуан", у 1906 знову вернувся до „Одеону". Його головна заслуга у тому, що він зазнайомив французів із найновішими чужинними драматургами.

— **У Франції та Швеції спеки.** Минулого четверга спека у Франції дійшла до найвищого ступня цього літа; у Парижі було 30,5 ст. Цельзія, у Марсилії та Бордо 34, у Байон 35. У Швеції було 37 ст., температура, якої не знають там від 1811 р.; від сонця загорілися ліси.

— **У Болгарії студінь.** У цілій Болгарії велика студінь. У вище положених місцях температура нижча зера. На Мусалі, найвищій болгарській горі, сніг.

— **12-літній дослідник бігуна.** Кілька днів тому виплив з Ленінграду до Нової Землі малий пароплав „Айсберґ", на якому виїхала на північ нова експедиція Полярного Інституту під пров. відомого геольоґа проф. Горбатського. Серед учасників експедиції находиться теж 12-літній син проф. Самойловича, що поїде з нею аж до Архангельська і Нової Землі та побуде там аж до осени. Експедиція переведе геольоґічні й морфольоґічні досліди острову та шукатиме дорогоцінних мінералів, які можнаб експльоатувати.

— **Ґейші ідуть у подорож по світі.** Японський імпресарій Нагакура рішив показати Заходові віч-навіч найцікавішу сторінку Далекого Сходу. У серпні ц. р. вибирається він в подорож по світі з трупою, що складатиметься з самих ґейш. На виставах, які Нагакура задумує влаштувати в ріжних американських та европейських містах, хоче показати романтичну сторінку старояпонської чайні.

— **З Берліна до Голівуду** виїде чимало жидівських фільмових акторів, підприємців і технічних сил, що не можуть залишитися у Німеччині наслідком протижидівського урядового курсу. Відомо, що два величезні голівудські фільмові підприємства „Союз Ґольдвін-Маєра" і „Юнайтед Артістс" належить до жидівського капіталу; вони заявили, що приймуть німецьких жидів з отвертими руками.

З театру.

ТЕАТР РІЖНОРОДНОСТЕЙ: „ІВАН І ХРИСТИНА“, песа на 4 дії *Поля Жеральді.*

Поема в честь кохання; майже діяльоґ. Гільки французи вміли досі творити песи з наскрізь ліричних розмов, не затрачуючи при цьому драматичного нерву. Песа Жеральді подиву гідний зразок такого мистецтва. У кількох зустрічах і розстаннях, присягах і докорах порушені тони, які видаються нам найбільше сутніми проблемами кохання. Видаються завдяки своєрідній силі поетичного слова та гостроті почувань.

Нічого тут незвичайного не діється, все це ми неначе знаємо, а проте кожна фраза та сцена мають подих свіжости як наново переживане кохання.

Гра пари варшавських артистів Венґерка та Романівної концертова *м. р.*

З кіна.

КІНО АПОЛЬО: „МУЖ З УЯВИ“.

Сальонова комедія з американського життя. Молода дівчина, щоби краще забавитися, пробує виступати як замужна. Ця нова роля, до якої вона зовсім непідготована, пхає її в дуже важкі, траґічно-комічні ситуації. Фільма пересічна з красунею Джоан Беннет і Болесом, що краще виходить у темних, ніж білих характерах.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Цілий Перемишль стоїть під враженням нежданної смерти бл. п. **о. Льва Несторовича,** емерит. катехита української гімназії і радника еп. конс. Довкола ще свіжі сліди його довголітньої муравлиної праці. Сотні вдів і сиріт по священиках, якими він опікувався, залишилося наразі без помічної руки, а ремісича жіноча молодь без морального проводу.

Українські фінансові інституції, як „Віра“, „Українська Щадниця“, „Народний Дім“, втратили у ньому одного зі своїх членів основників і щирого дорадника, а всі товариства визначного члена.

Церква, школа і загальна громадянська праця, виповняли все життя цього визначного члена нашої суспільности, тому й не диво, що його наглу смерть, так живо відчуло все громадянство перемиської округи.

Дописи.

КАЛУЩИНА.

Зміни в калуському маґістраті. Місце бурмістра Калуша опорожнюється у звязку з переселенням до Львова теперішнього бурмістра, нотаря і посла ББ. Соколя до Львова, де займає становище голови нотаріяльної палати. Кандидатів на опорожнене місце найшлось би доволі, одначе хто удостоїться цього покищо невідомо. На всякий випадок не українець. Можна сподіватися також іменування урядового комісаря, хочби тому, що на днях входить в життя новий закон про самоврядування.

Реґуляція Сівки і „Картечка“. Розгуляні води Лімниці та Сівки, що від останніх дощів виступили з берегів, заливаючи поля, а навіть хати, нагадали знову одно з найбільших стихійних нещасть, що постійно, періодично сказатиб, навіщують Калущину. Гірська Лімниця рік-річно забирає кільканадцять, а то й кількадесять моргів урожайної землі. Зокрема найбільше терплять від тієї ріки громади Хотінь і Довга Калуська. На диво не слідно ніяких спроб направити це лихо, хоча істнує навіть якийсь мабуть покликаний до цього „Зажонд водняи“ в Калуші. До війни Лімниця була майже ціла зреґульована та тепер це занедбано й нема ні сліду з тієї реґуляції. Не краще є і зі Сівкою. Ця остання робить ще більші шкоди калушанам, бо пливучи серединою Калуша, заливає безпосередно хати і городи в місті. Завдяки акції ще пок. д-ра Курівця в соймі, влада розпочала перед війною копати нове русло поза містом, куди мала бути впущена вода зі Сівки. За короткий час викопано глибоке русло, близько на 10 км. довге. Остало прокопати ще яких 1—2 км. Підчас війни і після неї дальших робіт занехано. Щойно в останньому році почалася інтензивніша праця над дальшим перекопуванням. І тут одне цікаве. На 150 робітників, точніше безробітних занятих там, працює всього 19 українців, останні всі поляки-сташельци. Щоби бути принятим до праці, треба мати аж „картечку“ від старости. Таке поступовання — це вже система, практикована на тут. терені. Бож хіба постійне і ступневе, хоч і повільне редукування українців-робітників і урядовців в калуському „Теспі“ (Т-во Експльоатації Солей Потас.), та приймання на їх місце поляків, яких викликується навіть зі Шлеська, не можна назвати інакше. У звязку з цими редукціями росте безробіття і крайна нужда, а з тим є фермент серед нашого робітництва, яке в розпуці і браку іншого виходу, попадає під вплив крайно комуністичних елементів.

СТРІЛИСЬКА НОВІ.

Свято Матері. Дня 18. червня ц. р. відбулося у нас „Свято Матері“. „Такого ще в Стрілиськах не було“ — оце враження учасників. Свято почалося вступним словом п. Марії Тимкової, голови Кружка „Союзу Українок“, що перевела алеґорію між мамою і Україною, пригадала, кілько то перевертнів родиться серед наших дітей та закінчила упімненням, що свято матері ма[...] ти не тільки її тріюмфом, але й грізним „мементом“, [...] діти мають стати пробоєвиками кращого завтра. [...] цього діти, що стояли кругом на сцені, виголосили [...] цитацію: „Виросте з нас роботящий люд, що вмі[...] вміє й добувати“, а те запевнення переконало [...] явних. З черги п. Марія Ковалева відчитала [...] вичерпуючий реферат про важку ролю українсько[...] тері, декламації, вправи лентами і обручами дітей, [...] тавський козачок (пара дітей), діточі забави і [...] Завадовича: „На свято матері“. Цілу майже програ[...] виконали діти в дошкільному віці і це було у [...] мірі причиною успіху свята: вправи, забави й деклама[...] ції, виконані найменшими, що ще й добре говорити [...] вміють, викликували бурі оплесків. Такі свята [...] забуваються.

РАВЩИНА

Свято Могил в Немирові. В маленькім містечку Немирові, в тіні крісластих дерев на цвинтарі спочиваю[...] Борці — чекають що-року Зелених Свят, у які [...] прикрашує їх могили і клонить голови перед [...] в той день заповнюється Немирів багатотисячними [...] клонниками їх ідеї з усіх сіл, що не зважаючи на [...] перешкоди, приходять віддати їм належний і заслу[...] ний поклін. В набитій ущерть церкві декан о. Гумовський [...] асисті оо. Ковія і Ґорчинського відправляє торжествен[...] ну Службу Божу, співає потилицький хор й о. Ковій [...] голошує проповідь. Після богослуження на церковному [...] подвірі уставляються процесії, за ними 20 вінків з [...] місцевих і позамісцевих установ, орхестра в народних [...] строях, потилицький хор, духовенство з цілого [...] деканату і тисячі вірних в поході. Похід небувалий, [...] що своєю величністю, красою й повагою витискає [...] зи. Залопотів над могилами ліс прапорів, понеслися [...] ред престол Всевишнього слова молитви, [...] жалібні звуки орхестри і спів хору і похилились [...] ви вірних в поклоні Полягли́м. Відповідну до [...] лі проповідь виголосив о. Гумовський. На хрестах [...] висли вінки, а коли панахида скінчилася і процесія [...] нула до церкви, тисячі вірних, піднесені на дусі [...] ли домів.

Нові книжки й журнали.

ЖИТТЯ І ПРАВО, ч. 2, червень 1933, орган [...] Українських Адвокатів і Товариства Українських [...] ників. Начальний редактор д-р Кость Левицький. [...] А. Павенцький — Луцківська справа; На біжучі [...] ня; Сімдесятьліття нашого товариша адвоката [...] Петрушевича; Два голоси про десятиліття Союзу У. А.; Б. Пелехович — Кривоприсяга; З життя нашої адвокатури; Бібліографія; Ювилейний Альманах; Орочення [...] вищого Суду; Оголошення. Редакція і Адміністрація *Життя і Право,* Львів, Ринок 43. І.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Вівторок 11. липня Два балетові вечори лавреатів М'жн. Танк. Конкурсу у Варшаві.

Середа 12. липня театр нечинний

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 11. липня год. 8. веч. „Іван і Христина“.

Середа, 12 липня год. 8. веч. „Іван і Христина“.

Четвер, 13. липня год. 8. веч. „Муравок“ Трупа Редути під пров. Остерви.

Кіна.

АДРІЯ: „Добродій людства“.
АПОЛЬО: „Муж з уяви“.
АТЛЯНТИК: „Кікі“.
КАСІНО: „Чому згрішила“ та „Мужі і жінки“.
КОПЕРНИК: „Манджурія горить“ „Симфонія 6-х міліонів“.
МАРУСЕНЬКА: „Манджурія горить“, „Симфонія 6-х міліонів“.
МІРАЖ: „Серце на роздоріжжю“.
МУЗА: „Кожному вільно кохати“.
ПАЛЯС: „Спів — цілунок — дівчина“.
ПАН: „Распутін“ і „Вікторія та її гусар“.
ПАСАЖ: „Небезпечна гра“ (Том Мікс), „Пат і Паташон як стрільці“.
СТИЛЕВЕ: „В кожній пристані дівчина“ і „Ревія“ Садовського.
ХИМЕРА: „Мущини в її житті“.
УТІХА: „Його маленька“ і ревія.

Закордонне радіо.

Вівторок, 11. липня 1933.

Бреслява (325) 15.45 Концерт солістів; **Міляно** (331,4) 20.30 Оперетка; **Брно** (341,7) 20.15 „Наречені“ ком. опера; **Штрасбург** (345,2) 20.30 „Граф Люксембург“ оперетка; **Берлін** (419) 21.20 Концерт; **Стокгольм** (435,4) 20.00 Органи; **Рим** (441,2) 20.45 Концерт; **Відень** (518,1) 11.30, 19.15, 19.40, 21.00 Концерт; **Мінхен** (532,9) 21.40 Камеральна музика; **Харків** (937,5) 8.00 Грамофон, 9.00 Музика, 10.00 Пісні, 10.30 Радіокомедія, 13.30 Літерат. хвилина; 14.30 Арії, 15.10, 16.30, 18.00, 19.00 Концерт.

Середа, 12. липня 1933.

Братислава (279,3) 19.25 Соната джезбендова; **Париж** (328,2) 21.30 „Ле Шале“ оперетка; **Міляно** (331,4) 11.15 Легка музика; 17.10, 21.30 Концерт; **Штрасбург** (345,2) 20.45 Симфонічний концерт. **Букарешт** (394,2) Фортепян; **Рим** (441,2) 20.45 Італійська опера; **Брюсель** (509,3) 17.00 Концерт; **Відень** (518,1) 17.20 Концерт; **Мінхен** (532,9) 18.25 Циганські пісні; **Будапешт** (550,5) Симфонічний концерт; **Харків** (937,5) 8.00 Грамофон, 9.00, 13.50 Концерт; 10.00, 17.30 Музика; **Осльо** (1083) 20.00 Концерт радіоорхестри; **Давентрі** (1554,4) 15.15, 19.15, 20.00, 21.20 Концерт.

Львівське радіо.

Вівторок, 11. липня 1933.

7.00, 7.05, 7.20, 7.25, 7.30, 7.52, 7.55 Ран. програма; 12.05 Пресовий звіт; 12.10 Метеор. комунікат; 13.00 Полудневий денник; 14.55, 15.15, 15.50, 22.40 Грамофон; 15.10 Сільва рерум; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 збіжева біржа; 15.55, 17.15, 20.00, 21.10 Трансмісія з Варшави; 17.00 Програмова скринка; 18.15 „Торговельні взаємини Польщі зі світом“; 19.20 Всячина; 19.40 На горизонті; 19.55 Комунікат; 21.00 Хвилинка Заліз. Дирекції.

Середа, 12. липня 1933.

7.00, 7.05, 7.20, 7.25, 7.30, 7.52, 7.55 Ран програма; 12.05, 13.00, 15.15, 17.15, 19.40, 22.25 Трансмісія з Варшави; 14.55, 15.10, 19.05, 22.20, 22.40 Грамофон; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа; 18.15 „Чому щороку стільки людей потапає“ відчит; 19.20 Всячина; 21.00 „Радіо — дітям“; 21.10 Фортепян; 22.00 Відчит мовою есперанто.

БІРЖА.

ДОЛЯР

У понеділок 10. липня філія Польського Банку у Львові обнизила далі курс доляра до 5.95 зол. Тенденція ще далі знижкова.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 10. VII.: молоко 15 сот., сметана 70 сот., масло пріма десерове 2.10 сот., яйця 2.80 зол. за копу. Тенденція на масло, сметану і яйця удержана, на молоко слаба.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Катерина Летинянка, жінка Стефана з Дорожова, повіт самбірський, виїхала в році 1915 з відступаючими з Галичини російськими військами до Росії. Від цього часу не дала про себе ніякого знаку життя. Хто знав би про її місце побуту зволить за звcovротом видатків повідомити гр. кат. Уряд парохіяльний у Дорожові, почта Лука, коло Самбора. 7 2—3

Членам громадянства у Чорткові, що занялися панахидою за бл. п. Івана Шиманського та всім, що взяли у ній участь складає якнайсердечнішу подяку Родина. 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

БРОНЗІВНИЧА робітня Фединського Стефана Львів, Ринок 9, виробляє нові, відновляє і позолочує всі церковні річи з металів. 2496 7—?

ПРОДАЄТЬСЯ якнайкраща фарма на 160 акрів 42 під збіжам, знамениті будинки, обстанова та машини за 2.700 дол. H. **Willmore Kuroki, Sasketchewan — Canada.** 32 1—3

СОНЯШНІ гарні кімнати над Черемошем, добірний і здоровий харч, по 4 зол. денно від особи, поручає Анна Заблоцька, Криворівня **p. Jasienów górny.** 36 1-1

ІНСТРУКТОР для 10-літнього хлопця на провінції до шкільних предметів і фортепяну потрібний від 15. серпня. Зголошення в Адміністрації під „Інструктор“. 38 1—1

ДО винайму умебльований сонячний покій. Генінга 34/I. 35 1—1

Присилайте передплату

ПОДЯКА.

До іншого, щасливішого життя [...] кав Бог нашого найдорожчого Свя[...] Брата, Теодора Редька.

Скоряючися Божій волі, ми все[...] не могли відчути розлуки з Ним [...] шного удару. Одинокою потіхою [...] були вияви співчуття й симпатії від [...] го тут. Громадянства. Не маємо [...] подякувати кожному окремо, тому [...] цьому місці приносимо щиру подяку [...] тим, що поспішили з висловами співчут[...] тя і причинилися до величавости по[...] ронного обряду.

В першу чергу дякуємо Впр. о. [...] М. Цегельському за відправу панахиди, провід похорону і прегарні прощальні слова; Впр. оо. д-рові Хоминові, [...]рові й Пелехові за участь у похороні; Впр. о. д-рові Хоминові за те, що [...] техит Покійного попрощав Його над могилою; Вп. п. О. Лехнюкові за [...] хору, а всім Хористам за гарний [...] Студентам і Товаришам Покійного [...] вінки й участь у похороні, врешті [...] тим, що віддали Йому останню прислугу — хай Бог заплатить.

Камінка Стр., в липні 1933.

Родина Редьків

КОНКУРС.

Головна Управа Р. Ш. оголошує [...] конкурс на учителя польської мови і [...] тематики при гімназії в Городенці з [...] чинцем вношення подань до 1[...] серпня 1933. Вимагані повні кваліфікації. 39 1-[...]

Ширіть наш часопис!

ПРОЕКТИ І БУДОВИ ЦЕРКОВ
народніх домів і кооператив виконує [...] цінах поміркованих
Інжинір архітект управнений будівничий
ЛЕВ ЛЕВИНСЬКИЙ
заприсяж. судовий знавець для [...] церковного будівництва.
СОДОВА Ч. 3. ЛЬВІВ. СОДОВА Ч. [...]
Оцінки і нагляд над будівлями, [...] безплатно. — **Телефон 74-67.**

З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів. Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло“. За редакцію відповідає Олександер Костик